

— 5. BASKI

*Sana bir şey
söyleyemeyeceğimi
biliyorum; dudaklarım
dudaklarının yanında
yalnızca öpücükler
bulacak. Çabuk ol, ben
hâlâ konuşabiliyorken
beni dinle.*

ANDRÉ GIDE Isabelle

ÇEVİRİ: AYSEL BORA

ANDRÉ GIDE
ISABELLE

Can Modern
Kısa Modern / 20

Isabelle, André Gide

Isabelle

İlk baskı: Éditions Gallimard, 1911

Bu kitapta kaynak alınan baskı: Folio, 1972

© 2020, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2011

5. basım: Mayıs 2022

Bu kitabın 5. baskısı 2 000 adet yapılmıştır.

Fransızca aslından çeviren: Aysel Bora

Dizi editörü: Emrah Serdan

Editör: Ayça Sezen

Düzeltili: Melis Ofias

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

İç baskı ve cilt:

Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-4543-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750745430

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

ANDRÉ GIDE
ISABELLE

Roman

Fransızca aslından çeviren: Aysel Bora

André Gide'in

Can Yayınları'ndaki diğler kitapları:

Kalpazanlar, 1989

Vatikan'ın Zindanları, 1989

Dünya Nimetleri ve Yeni Nimetler, 1989

Ayrı Yol, 2009

Chopin Üzerine Notlar, 2010

Tohum Ölmezse, 2010

Kadınlar Okulu, 2011

Thesus, 2012

Dar Kapı, 2022

ANDRÉ GIDE, 1869'da Paris'te doğdu. Yazı hayatına 1891'de yayımlandığı *Les Cahiers d'André Walter* ve *Le Traité de Narcisse* ile başladı. Bunları 1894'te *Batak, Dünya Nimetleri*, 1902'de *Ayrı Yol* izledi. André Gide, Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra tanındı. Gide'in yazarlıktaki ustalığı, üslubundaki açıklık ve duruluk, bir yandan kitaplarında ortaya koyduğu kaygılarıyla, öte yandan düşüncelerinin karmaşıklığıyla tam bir çelişki içindeydi. 1919'da yazdığı *Pastoral Senfoni* son derece duygulu ve insancıl bir romandı. Gide'in en iyi eseri sayılan *Kalpazanlar* 1925'te yayımlandı. Bu tarihten sonra en ağır konuları işlemekten çekinmedi, her türlü önyargıdan uzaklaşıp yerleşik inanç ve düşüncelere körü körüne bağlanmaktan kaçındı. 1947'de Nobel Edebiyat Ödülünü aldı. 1951'de öldü.

AYSEL BORA, İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Fransız Dili ve Edebiyatı Bölümünü bitirdikten sonra *Meydan Larousse*'un çevirmen kadrosunda görev aldı. Bugüne değin, aralarında Jean-Paul Sartre, Georges Simenon, Amin Maalouf, Nathalie Sarraute, David Boratav, Mathias Énard, Milan Kundera, Yasmine Ghata, Gamal Gitani, Doris Dorrie, Christian Jacq gibi pek çok yazarın yapıtını dilimize kazandırdı.

André Ruyters'e

1890'larda bir ağustos ayında, evinde bir araya geldiğimiz Gérard Lacase, Francis Jammes ile beni yakında yıkıntılarından başka bir şey kalmayacak olan Quartfourche Şatosu'nu ve harika bir yazın serüvenlere açıldığı terk edilmiş geniş parkını ziyarete götürdü. Girişi koruyacak hiçbir şey kalmamıştı: Hendek yarısına kadar dolmuş, çitler yıkılmıştı; kilidi kopan parmaklıklı kapı daha ilk omuzda kendini bıraktı. Yollar hepten silinmişti: Her yeri saran çimlerin üzerinde, alabildiğine bollaşmış yabani otlarda birkaç inek özgürce otluyordu; birkaç inek de kesilip seyreltilmiş ağaç kümelerinin gölgesinde serinlemekteydi; bazı köşelerde daha adi türler tarafından neredeyse boğulmuş, eski bahçenin çilekeş kalıntısı birkaç çiçek ya da tuhaf birkaç yaprak, yabani yeşilliklerin istilası altında zorlukla fark ediliyordu. Parkın, mevsimin, zamanın güzelliği karşısında göğsümüz sıkışmış bir halde sessizce

Gérard'ı takip ediyorduk; çünkü bu aşırı taşkınlığın içinde saklı olabilecek terk edilmişlik ve kedere dair her şeyi biz de hissediyorduk. Şatonun önündeki, alt basamaklarını otlar bürümüş, üst basamakları birbirinden ayrılmış sekiye geldik; ama salonun camlı kapılarındaki dayanıklı kepenkler bizi durdurdu. Tıpkı hırsızlar gibi mahzen penceresinden aşağı kayarak içeri girdik; bir merdiven mutfağa çıkıyordu, içerideki kapıların hiçbiri kapalı değildi... Odadan odaya dikkatle ilerliyorduk, çünkü zemin yer yer göçmüştü ve çökecek gibi duruyordu; orada bizi duyacak birisinin olabileceğinden değil ama, bu boş evin derin sessizliğinde kendi gürültümüzün hoyratça yankılanıp bizi adeta korkutması yüzünden adımlarımızı sessizce atıyorduk. Zemin katının pencerelerinde pek çok cam eksikti; kepenk tahtalarının arasından, yemek salonunun loşluğunda, upuzun ve cansız beyaz sapsarıyla bir acemborusu boy atmıştı.

Gérard bizden ayrılmıştı; sahiplerini tanıdığı bu yerleri tek başına görmeyi tercih ettiğini düşündük ve evi dolaşmaya onsuz devam ettik. Çıplak odaların hüznü arasından bizden önce birinci kata çıkmış olmalıydı: Odalardan birinin duvarında, rengi solmuş bir kurdeleyle kanca gibi bir şeye tutturulmuş bir şimşir dalı asılıydı; bana sanki ipin ucunda hafifçe sallanıyormuş gibi geldi ve kendimi, Gérard'ın oradan geçerken şimşirden ince bir dal kopardığına inandırdım.

Onu ikinci katta, bir koridorun camları kırılmış penceresinin yanında bulduk, dışarıda aşağı sarkan bir ip pencereden içeri alınmıştı; bu bir çanın ipiydi, tam ipi hafifçe çekiyordum ki Gérard'ın kolumu tuttuğunu hissettim; bu hareketi elimi durduracağına daha da hızlandırdı; birden kulağımı-

zın dibinde öylesine sert, öylesine boğuk bir çan sesi yankılandı ki, kasvetle ürperdik; sonra sessizlik geri gelmiş gibiyken aralıklı olarak, şimdiden uzaklaşan iki nota daha yükseldi. Gérard'a döndüm, dudaklarının titrediğini gördüm.

“Gidelim buradan,” dedi. “Başka bir hava solumaya ihtiyacım var.”

Dışarı çıkar çıkmaz bize eşlik edemeyeceği için özür diletti; civarda tanıdığı biri varmış, onu yoklamak istiyormuş. Jammes ve ben, sesinin tonundan onunla gitmenin saygısızlık olacağını anlayarak La R.'ye tek başımıza döndük; akşam, Gérard da bize katıldı.

“Aziz dostum,” dedi Jammes ona hemen, “şunu bilin ki, siz, kalbinizde hâlâ yeri olan şu hikâyeyi ortaya dökmedikçe size en küçük bir hikâye bile anlatmamaya kararlıyım.”

Oysa Jammes'in hikâyeleri uzun gecelerimizin en zevkli saatleriydi.

“Sahnesi o gördüğünüz ev olan romanı size seve seve anlatırdım,” diye başladı söze Gérard, “ama onu ancak kısmen keşfetmiş ya da yeniden kurgulamış olmam bir yana, hikâyeme çekidüzen vermek isterken onu o sıralar merak duygularımın her olayı büründürdüğü gizemli çekicilikten soyutlamaktan korkarım...”

“İstedığınız gibi eğip bükün hikâyenizi,” diye devam etti Jammes.

“Neden olayları tarih sırasına göre yeniden kurgulamalı ki,” dedim, “neden bize onları keşfettiğiniz gibi sunmuyorsunuz?”

“O zaman, izninizle, kendimden çok bahsetmeme izin vereceksiniz,” dedi Gérard.

Gérard'ın araştırma yapmak için geldiği Quartfourche Şatosu, genç adamı romantik bir serüvene davet eder. Şatonun küçük sakini Casimir, geçmişe açılan bir kapının anahtarıdır. Gérard, çocuğun annesinin portresine tutkuyla âşık olur ve bu kadının evden ayrılışının ardındaki sır perdesini aralamaya girişir. Görünüşe aldanan hayalperestlerin bazı perdeleri açmaması gerektiğini öğrenecektir. *Isabelle*, köklü bir ailenin ve köklü bir şatonun çöküşlerini paralel olarak anlatan bir kısa roman.

#fransızmodernleri #çöküş #aile #soyluluk #gizem
#aşk #hayal

canayinlari.com | f | i | w canayinlari

roman

ISBN 978-975-07-1503-0

9 789750 745430